

1. Tryg - ga - re kan ing - en va - ra än Guds
lil - la bar - na - ska - ra, stjär - nan ej på him - la -
fäs - tet, få - geln ej i kän - da näs - tet.

2. Herren sina trogna vårdar
uti Sions helga gårdar,
över dem han sig förbarmar,
bär dem uppå fadersarmar.
3. Ingen nöd och ingen lycka
skall utur hans hand dem rycka.
Han, vår vän för andra vänner,
sina barns bekymmer känner.
4. Gläd dig då, du lilla skara:
Jakobs Gud skall dig bevara.
För hans vilja måste alla
fiender till jorden falla.
5. Vad han tar och vad han giver,
samme Fader han dock bliver,
och hans mål är blott det ena:
barnets sanna väl allena.

— 541 —

1. Guds kär - lek är som stran - den och som
grä - set, är vind och vidd och ett o - änd - ligt
hem. Vi fri - het fick att bo där, gå och kom - ma,
att sä - ga "ja" till Gud och sä - ga "nej".
Guds kär - lek är som stran - den och som grä - set,
är vind och vidd och ett o - änd - ligt hem.

1. Blott en dag, ett ö - gon - blick
Allt ju vi lar i min fa -
sän - der - vil - ken tröst, vad än som kom - mer
hän - der: skul - le jag som barn väl ängs - las
på!
då? Han som bär för mig en fa - ders
hjär - ta gi - ver ju åt var - je ny - född
dag dess be - skär - da del av fröjd och
smär - ta, mö - da, vi - la och be - hag.

T Joh
Bea
M Ru

1. Jag lyt - ter o - gä -
knäp - per hop mi - na hän - der. Till dig, o Gud, som är
bar - nens vän, min häg och tan - ke jag vän - der.

2. Jag är så glad att få tacka dig,
och gärna vill jag det göra.
Jag vet det visst att du ser på mig
och mina böner vill höra.
3. Tack för allt gott du mig ständigt ger
att känna, älska och äga!
Tack, gode Fader, för mycket mer
än jag kan tänka och säga.
4. Jag är en planta uti din gård,
för evigheten uppdriven,
jag var knappt till när i fadersvård
åt dig jag redan blev given.
5. Så håll du över mig än din hand,
min Fader god utan like,
och låt mig växa för livets land
som är ditt himmelska rike.